

dette ene: Maa vi ikke faa Papirerne paa Bordet, maa vi ikke se, hvordan Landet ligger, hvorledes det virkelige Forhold er! Men fra den anden Side mener man, at det, at man holder disse Oplysninger tilbage, er Bevis paa, at Udenrigsministeren er gaaet uplettet og uskadt ud af de Forhold, der er blevet lagt ham til Last, og det kan være — det skulde ikke overraske mig —, at man ude ved Møderne vil prøve paa at sige: Og den højsindede Justitsminister har i den Grad søgt at holde Haanden over Socialdemokraterne, at han endogsaa har holdt Oplysningerne tilbage. Det vil blive vanskeligt at faa nogen til at tro, at det var Bevæggrunden, og jeg vil da gerne her spørge Justitsministeren: Findes der noget i Loven, der forbyder Offentliggørelsen af Undersøgelsens Resultater? Det vilde være interessant at faa at vide, hvad det er, jeg har forgæves spejdet, og jeg kan ikke se, at der staar andet, end at der er noget, der skal offentliggøres, nemlig et stenografisk Referat af selve Kommissionens Hovedarbejde, men ikke en Smule om, hvad der ikke maa ske med Hensyn til en Undersøgelse ved Siden af. Og jeg vil tilføje, at man sikkert ikke vilde være gaaet til at bede om at faa foretaget en Undersøgelse, hvis man havde tænkt sig, at den Dag, den var sluttet, vilde Justitsministeren kun offentlige saa meget, som passede i hans Kram. Jeg tror, det vilde være klogt og rigtigt, om vi herhjemme i mindre Grad beskæftigede os med personlige Angreb, med dette at sætte en enkelt Mand i Gabestokken. (*Stemmer: Hør!*). Ja, hør, jeg er ganske enig deri, men jeg vil spørge endnu en Gang de Herrer, hvis de kan huske, hvad der fremkom fra Venstres Side af Angreb mod den tidligere Udenrigsminister i en langt farligere Situation: Stod det tilbage for, hvad her er sket? Mener man da, at det skal være den ene Part, der skal have denne Forpligtelse, men den anden skal have fuldstændig frie Hænder? Og endelig, hvis man vil være fri for det, maa vi saa ikke blive fri for en Forgyltning, maa vi ikke blive fri for dette, at man ikke nøjes med at rose Udenrigsministeren, men ogsaa skal sparke til Radikale og Socialdemokrater? Kan vi ikke blive fri for det fremtidig, naar en Minister udnævnes? Kan man ikke lade ham tage Pladsen, uden at han i den Grad skal raabes ud som et Mønster? Kan man i det mindste ikke lade være med Angreb paa Modstanderne? Saa tror jeg, man ogsaa vil naa noget af det, man tilsigter. Men mener man, at det skal fortsættes

paa den Maade, at vore egne skal være fredhellige, men de andre skal der være frit Slag paa, saa vil de Herrer have forregnet sig. Jeg vil endnu Gang anmode den højtærede Justitsminister om at lade os faa Besked og blive fri for dette Hemmelighedskræmmeri.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte til Justitsministeriets Budget. Der var jo et Par enkelte Punkter, som man endnu ikke har taget bestemt Stilling til, men jeg haaber, vi her nok bliver enig til tredje Behandling.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen rettede et Spørgsmaal til mig i Anledning af den Skrivelse, som jeg afsendte til Finansudvalget den 9. December 1922. Jeg har selvfølgelig med stor Interesse hørt paa det ærede Medlem og søgt at faa Kvintessensen ud af hans Foredrag, og der forekommer mig at være to Punkter, som navnlig traadte frem. Det ene var Spørgsmaalet, hvorfor jeg ikke var kommet med flere Oplysninger. Det andet var nærmest hans Vrede over, at naar der kom et Venstreministerium til, saa roste Venstrebladene de Ministre, der kom til, og talte ondt om de afgaaede Ministre. Det var, saa vidt jeg forstod, egentlig det, det ærede Medlem var meget fortørnet over; han vilde have Forgyltningen til at gaa af, naar der kom et nyt Ministerium — Venstreministerium, vel at mærke. Jeg forstaar ikke det ærede Medlem her; thi i Sandhed, er der nogen, som har rost deres eget Ministerium, da forekommer det mig netop at være Socialdemokraterne og de Radikale. Baade Socialdemokraterne og de Radikale har efter min Mening rost deres eget Ministerium paa en meget ubluferdig Maade. Jeg mindes saaledes fra den Gang, det radikale Ministerium kom til, hvorledes der blev telegraferet til Landets fjerneste Øer: „Nu kommer det sidste Hold af Mænd til her“. Jeg synes dog, dette er i høj Grad at rose sine egne, saa jeg vil bede det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, om han ikke ogsaa overfor sine egne vil gøre den samme Mening gældende. Jeg er nemlig enig med det ærede Medlem: Lad os lade være med den overdrevne Rosen af os selv og denne Nedrakning af andre, men jeg er ikke enig med ham, naar han beskylder Venstre for at gøre det frem for de andre. Hvad mener det ærede Medlem om dette, at det radikale Ministerium, der kommer til, kaldes for det sidste Hold af Mænd o. s. v.